

Arrest

**nr. 56 302 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn van Armeense origine. U werd geboren op 13 augustus 1965 in de Armeense stad Leninakan (het huidige Gyumri). Op 27 augustus 1996 huwde u op officiële wijze met S.Y. (O.V. X).

Uw problemen begonnen nadat u op 21 september 2009 vanuit uw winkel getuige was van een gevecht tussen S. G. {..}, de zoon van de burgemeester van Gyumri, en een zekere K. S gooide K op de grond en sloeg hem hard in elkaar. Daarna haalde hij zijn vuurwapen boven en schoot de jongen in het hoofd, waarna deze het leven liet. Op het moment van het incident waren heel wat mensen aanwezig, maar toen de politie aankwam en om een verklaring vroeg, dropen zij één voor één af. Uiteindelijk kwam de politie te weten dat u en uw vrouw vanuit jullie winkel gezien hadden wat er gebeurd was. Ze namen jullie verklaringen op en vroegen u om de volgende dag naar het politiebureau te komen, wat u ook deed. Diezelfde dag, op 22 september 2009, kwamen twee onbekende jongemannen naar jullie winkel

en bedreigden jullie opdat jullie jullie verklaringen zouden intrekken. U beloofde hen dat te doen, maar in plaats daarvan deed u aangifte van deze bedreigingen bij de politie van Gyumri. Ze brachten ook vernielingen aan aan uw winkel. De volgende dag kwamen de twee jongemannen opnieuw naar jullie winkel. Ze bedreigden jullie nogmaals. De dag daarop stapte u opnieuw naar de politie van Gyumri om klacht in te dienen tegen de bedreigingen. Nog die avond belden dezelfde twee mannen thuis bij u aan. Uw zoon opende de deur en de mannen kwamen uw huis binnen en begonnen te schelden en te dreigen. Vervolgens sloegen ze zowel u als uw vrouw in elkaar. Uw zoon lieten ze met rust. U kreeg een klap op uw hoofd en verloor het bewustzijn. De ambulance kwam langs, waarschijnlijk op vraag van de burens, en u kreeg de eerste zorgen toegediend. Na dit incident ging u voor de derde keer naar de politie. U deed aangifte van de slagen en trok uw klacht in. De volgende dag werd uw zoon op weg naar school door een onbekende in elkaar geslagen. Hierdoor liep hij ernstige verwondingen op aan zijn rechteroog. Daarom gingen jullie met hem naar het ziekenhuis van Gyumri, maar daar kon men hem niet helpen. Na doorverwijzing werd uw zoon die avond uiteindelijk opgenomen in het ziekenhuis van professor M. in Jerevan. Daar werd hij de volgende dag door professor M. zelf geopereerd. Toen u tijdens de operatie naar buiten ging om te roken, werd u benaderd door een onbekende man. Hij dreigde ermee dat u zelf het ziekenhuis niet zou verlaten indien u de ware toedracht van uw zoons verwondingen bekendmaakte. U ging terug naar binnen en bracht uw vrouw op de hoogte van wat u overkomen was. U vroeg haar aan de politie te verklaren dat uw zoon een ongeluk gehad had toen hij met elektrische treintjes aan het spelen was. Toen de politie van Jerevan naar het ziekenhuis kwam, legden jullie beiden deze verklaring af. Na de hospitalisatie van uw zoon keerden jullie terug naar jullie eigen huis, zonder dat jullie nog problemen kenden. Later werd u in het kader van de zaak rond de verwondingen van uw zoon bij de politie van Gyumri geroepen door middel van een convocatie. Daar legde u nogmaals dezelfde verklaringen af, waarna de zaak gesloten werd.

U verliet Armenië uiteindelijk op 25 november 2009. Vanuit Gyumri reisde u samen met uw gezin met een minibus naar Tbilisi. Daar verbleef u tot 12 december 2009 bij een van uw ooms. In tussentijd werden valse reisdocumenten aangemaakt. Op 12 december 2009 vertrok u samen met uw gezin en een dansgroep met de bus richting België. U reisde via Rusland, Oekraïne en Polen naar Brussel, dat u bereikte op 17 december 2009. De volgende dag, op 18 december 2009, vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat u in Armenië problemen kende met de zoon van de burgemeester van Gyumri omdat u verklaringen tegen hem had afgelegd met betrekking tot een misdaad die hij gepleegd had vlak voor uw winkel.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde namelijk dat uw problemen begonnen nadat u getuigenverklaringen had afgelegd bij de politie over een gevecht waarbij de zoon van de burgemeester van Gyumri betrokken was (CGVS, p. 10). De eerste keer tekende de politie uw verklaringen op toen ze op de dag van het incident, 21 september 2009, naar uw winkel kwamen (CGVS, p. 10 en 12). Vervolgens moest u de volgende dag naar het politiebureau van Gyumri gaan om verdere verklaringen af te leggen (CGVS, p. 10 en 12). In de daarop volgende dagen keerde u nog twee maal naar het politiebureau terug (CGVS, p. 14), een eerste keer nadat twee jongemannen u in uw winkel bedreigden en vernielingen aanbrachten (CGVS, p. 14) en de tweede keer nadat diezelfde mannen uw huis binnenvielen en u en uw vrouw in elkaar sloegen (CGVS, p. 14). U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel document aanreiken waaruit ook daadwerkelijk blijkt dat u verklaringen hebt afgelegd tegenover de politie. Van uw winkel, waarvan u verklaarde dat hij officieel geregistreerd was (CGVS, p. 4), kon u net zo min enig document voorleggen. Verder gaf u aan dat na de inval en de slagen bij u thuis een ambulance is langsgelopen en u de eerste zorgen kreeg toegediend (CGVS, p. 14). Ook hiervan kon u het Commissariaat-generaal geen enkel tastbaar bewijs aanreiken. Daarnaast vermeldde u dat uw zoon vier dagen opgenomen was in het ziekenhuis van professor M. in Jerevan, nadat hij door een onbekende in elkaar werd geslagen (CGVS, p. 10-11). Dit kon u evenmin met enig document staven. Tot slot zei u dat de politie van Jerevan in het ziekenhuis is langs geweest om uw verklaringen op te nemen in verband met de verwondingen van uw zoon (CGVS, p. 10-11). Later werd u in het kader van deze zaak nog door middel van een convocatie opgeroepen bij de politie van Gyumri, waarna de zaak werd afgesloten (CGVS, p. 11 en 14). U slaagde er echter niet in de convocatie voor te leggen waarmee u door de politie van Gyumri werd opgeroepen. U kon het Commissariaat-generaal evenmin enig bewijs voorleggen van de zaak zelf of de verklaringen die u in het kader ervan hebt afgelegd. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast werden er een aantal belangrijke tegenstrijdigheden en ongerijmdheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen enerzijds en uw verklaringen en die van uw vrouw anderzijds. Zo vertelde u dat u uw getuigenverklaringen bij de politie omwille van de daarop volgende

problemen uiteindelijk toch hebt ingetrokken. In eerste instantie verklaarde u dat u dit deed nadat de twee onbekende jongemannen u voor de tweede keer in uw winkel bedreigd hadden (CGVS, p. 10). Later zei u echter dat u uw verklaringen introk nadat u de volgende dag door diezelfde jongemannen thuis in elkaar geslagen werd (CGVS, p. 13). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde u enkel dat u niet goed kon nadenken alsook dat u zich kon vergissen omdat u stress had (CGVS, p. 13). U had eerder reeds melding gemaakt van het feit dat u aan geheugenproblemen zou lijden (CGVS, p. 4). Desondanks is deze verklaring niet afdoende, aangezien u geen enkel medisch attest kon voorleggen dat deze geheugenproblemen staaft. Verder vertelde u dat de onbekende mannen 2 dagen na elkaar naar uw winkel kwamen om u te bedreigen en de derde dag naar uw huis kwamen, waar ze u en uw vrouw in elkaar sloegen (CGVS, p. 10 en 12). Uw vrouw daarentegen gaf aan dat deze mannen de tweede dag na het incident zowel naar de winkel als naar jullie huis kwamen (CGVS vrouw, p. 11 en 12). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, zei ze enkel dat het wel diezelfde dag was en dat u door de slagen een tijd bewusteloos bent geweest (CGVS, p. 12). Deze verklaring is echter niet afdoende. Daarnaast zei u dat u een derde keer naar de politie bent gegaan nadat u door de onbekende mannen in uw huis geslagen werd (CGVS, p. 14). Uw vrouw echter zei dat jullie na de slagen geen aangifte meer gedaan hadden (CGVS vrouw, p. 12). Voorts verklaarde u dat de jongeman, die door de zoon van de burgemeester fysiek aangerand werd, aan zijn verwondingen overleed (CGVS, p. 11), terwijl uw vrouw aangaf dat hij niet overleden is, maar enkel het bewustzijn verloor (CGVS vrouw p. 10). Tot slot vertelde u dat u uw verklaringen in verband met de vechtpartij net na de bedreigingen hebt ingetrokken, meer bepaald nadat u de tweede dag na het incident, dat plaatsvond op 21 september 2009, in uw winkel bedreigd werd (CGVS, p. 10) of nadat u de dag daarop in uw huis in elkaar geslagen werd (CGVS, p. 13). Uw vrouw daarentegen vermeldde dat jullie jullie verklaringen pas enkele dagen voor jullie vertrek ingetrokken hebben (CGVS vrouw, p. 11). Al deze tegenstrijdigheden en ongerijmdheden brengen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Aangaande uw reisroute dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de manier waarop u vanuit Armenië naar Georgië bent gereisd. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u immers met de auto en de trein te zijn gereisd (Verklaring DVZ, nr. 34), terwijl u tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal aangaf dat u met de minibus van Armenië naar Georgië ging (CGVS, p. 8). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, repliceerde u enkel dat u problemen heeft met uw hoofd en u zich bepaalde dingen niet meer kan herinneren (CGVS, p. 8). Deze verklaring is echter niet afdoende, aangezien u geen medisch attest kon voorleggen dat deze beweringen ondersteunt. Daar komt nog bij dat u verklaarde met een vals Georgisch paspoort met visum naar België te zijn gereisd (CGVS, p. 6). U kon echter niet aangeven door welk land dit visum uitgereikt was (CGVS, p. 5). Bovendien verklaarde u dat u met de bus vanuit Georgië naar Polen bent gereisd. Aan de Poolse grens werden alle paspoorten ingezameld, waarna ze ter afstempeling bij de douane gebracht werden om ze vervolgens terug aan de eigenaar te overhandigen (CGVS, p. 6-7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt echter dat bij binnenkomst van de Schengenzone via Polen alle inzittenden van elk voertuig persoonlijk gecontroleerd worden. Van elke inzittende wordt immers gecontroleerd of de foto in het paspoort overeenkomt met de persoon in kwestie. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u de Schengenzone betreden hebben via de Poolse grens zonder een persoonlijke controle te hebben ondergaan. Uw onwetendheid aangaande uw reisvisum en uw weinig aannemelijke verklaringen aangaande de manier waarop u de Schengenzone bent binnengekomen, wekken het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, hét identiteitsdocument van de Armeense staatsburger bij uitstek waarvan u verklaarde dat u het aan de smokkelaar overhandigd had in ruil voor uw vals Georgisch paspoort (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet vastgesteld worden dat u niet aannemelijk maakte dat u in Armenië niet op bescherming zou kunnen rekenen. Zo verklaarde u wel dat u tot 3 maal toe bij de politie bent geweest om uw problemen aan te klagen (CGVS, 10-11 en 13) alsook dat de politie u geen hulp bood (CGVS, p. 15). Ongeacht het feit dat u met betrekking tot deze klachten geen enkel tastbaar bewijs kon voorleggen, moet vastgesteld worden dat u niet eens geïnformeerd heeft naar de verdere behandeling van de door u neergelegde klachten (CGVS, p. 14). Bijgevolg kon u onmogelijk weten of de klachten enig resultaat opleverden. Daar komt nog bij dat u zelf aangaf dat u mogelijk op hulp zou kunnen rekenen indien u uw verklaringen niet had ingetrokken. Uw bedreigers wilden immers dat u uw verklaringen introk omdat de zaak tegen de zoon van de burgemeester daarmee gesloten zou zijn en hij droog uit het water zou komen (CGVS, p. 13). U

heeft tot slot niet gepoogd om op enige andere manier hulp te verkrijgen. Zo hebt u nooit een advocaat geraadpleegd en hebt u evenmin ooit een klacht ingediend bij het parket. U bent verder ook nooit naar een mensenrechtenorganisatie geweest (CGVS, p. 15). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet tevens opgemerkt worden dat u niet aannemelijk maakte dat er in uw hoofde een actueel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade bestaat. Zo heeft u na de aanval op uw zoon eind september 2009 geen problemen meer gekend tot aan uw vertrek uit Armenië op 25 november 2009 (CGVS, p. 15). Ook sinds uw vertrek uit Armenië is er niets meer gebeurd (CGVS, p. 15).

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw militair boekje, huwelijksakte en de geboorteakte van uw zoon) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw huwelijksakte alsook de geboorteakte van uw zoon bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, doch niet met betrekking tot de door u verklaarde problemen. Uw militair boekje bevat enkel informatie met betrekking tot uw militaire loopbaan en heeft bijgevolg evenmin enige bewijskracht ten aanzien van de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij betoogt in zijn middel het volgende:

“Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling. Verzoeker roept een schending in van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (R.v.St. Decruynaere nr. 100.940, 20 november 2001). De afdeling wetgeving van de Raad van State oordeelde dat er een niet geschreven grondrecht bestaat dat inhoudt dat elke administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden door deugdelijke motieven. Hierna zal, bij de bespreking van de argumenten van weigering, aangegeven worden dat de weigeringsbeslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven. Het CGVS is van mening dat verzoeker onvoldoende elementen aanbrengt waaruit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève blijkt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoeker wenst volgende toelichtingen te verstrekken: Volgens artikel 1 A 2) van het Verdrag van Genève is vluchteling hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen. Verzoeker bevestigt dat zijn problemen ontstaan zijn nadat hij getuigenverklaringen had afgelegd bij de politie over een gevecht waarbij de zoon van de burgemeester van Gumri betrokken was, De eerste keer tekende de politie zijn verklaringen op toen ze op de dag van het incident, 21 september 2009, naar zijn winkel kwamen. De dag nadien diende verzoeker naar het politiebureau van Gumri te gaan om verdere verklaringen af te leggen. In de daarop volgende dagen keerde verzoeker nog twee maal naar het politiebureau terug. Een eerste maal nadat twee jongemannen hem in de winkel bedreigden en vernielingen aanbrachten; een tweede maal nadat diezelfde mannen zijn huis binnenvielen en verzoeker en zijn echtgenote in elkaar hadden geslagen. Verzoeker is echter niet in de mogelijkheid een geschreven stuk aan te reiken dat zijn gezegden kan staven. Hij vraagt rekening te houden met de moeilijke positie waarin hij zich als asielzoeker bevindt, en de moeilijkheden die hij ondervindt om geschreven stukken aan te vragen in zijn thuisland. Voor wat betreft de tegenstrijdigheden die geslopen zijn in het relaas van verzoeker en het relaas van zijn echtgenote, wijst verzoeker erop dat zijn echtgenote lijdt aan depressieve symptomatologie, posttraumatische stress stoornis, angsten, ... een kopie van het verslag van de behandelende psycholoog wordt als bijlage toegevoegd aan het dossier. Verzoeker deelt mee dat zijn weergave van de feiten de juiste is. Aangaande de

reisroute wenst verzoeker mee te delen dat het een smokkelaar is geweest die de ganse reisroute voor hem en voor zijn echtgenote heeft uitgestippeld. Omwille van de stress die veroorzaakt werd door het feit dat verzoeker en zijn echtgenote illegaal het land dienden te verlaten, kunnen zij zich het traject nu niet meer in detail herinneren. Verzoeker bevestigt dat hij in Armenië niet de rechtsbescherming kan krijgen die hij nodig heeft. Hij bevestigt dat hij een drietal keer om hulp heeft gevraagd bij de politie, maar dat de politie hem geen gepaste hulp bood. Verzoeker bevestigt dat hij geen klacht heeft ingediend bij het parket, wederom omdat hij geen enkel vertrouwen heeft in het parket. Hij deed ook geen bescherming op mensenrechtenorganisaties. Trouwens, deze organisaties hebben een humanitair doel, en kunnen geen gepaste hulp bieden aan mensen die zich bevinden in een levensbedreigende situatie. Om die reden diende hij zijn land van herkomst te verlaten.”

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

Waar verzoeker in zijn betoog een summiere samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156 221; RvS 4 januari 2006, nr. 153 278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.3. Waar verzoeker stelt dat hij geen stukken kan voorleggen om zijn verklaringen te staven omdat hij moeilijkheden heeft om stukken aan te vragen in zijn thuisland, merkt de Raad op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190 508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186 868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij aangiftes heeft gedaan bij de politie, dat hij klacht heeft ingediend, dat hij door middel van een convocatie werd opgeroepen en dat zijn zoon werd opgenomen in het ziekenhuis. Verzoeker kan hiervan echter geen enkel tastbaar bewijs voorleggen dat zijn verklaringen kan ondersteunen. Zelfs de convocatie om op het politiekantoor van Gyumri te verschijnen, waarvan verzoeker vanzelfsprekend een document heeft ontvangen, heeft hij niet voorgelegd. De Raad merkt op dat, wanneer kan aangenomen worden dat verzoeker zijn relaas kan staven aan de hand van stukken – wat in casu het geval is gelet op voorgaande – het gebrek aan enig document minstens een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. De loutere bewering van verzoeker in zijn verzoekschrift dat het moeilijk is om geschreven stukken te verkrijgen in zijn thuisland, doet geen afbreuk aan voorgaande. Immers beperkt verzoeker zich tot een gratuite bewering waarbij de Raad opmerkt dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij effectief pogingen heeft ondernomen om stavingsstukken te verkrijgen. De Raad merkt daarbij tevens op dat verzoeker ook nu nalaat documenten voor te leggen.

2.4. Vervolgens blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekers relaas behept is met verschillende belangrijke tegenstrijdigheden en incoherenties zowel met betrekking tot zijn eigen verklaringen als onderling met die van zijn echtgenote. Waar verzoeker beweert dat de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden en onjuistheden te verklaren zijn door de toestand waarin zijn echtgenote zich bevindt, stelt de Raad vast dat verzoeker deze blote bewering niet ondersteunt met een medisch attest waaruit afdoende blijkt dat haar cognitief geheugen is aangetast waardoor het haar onmogelijk zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker legt weliswaar een attest voor van klinisch psycholoog R.V., doch dit attest vermeldt enkel dat verzoekers echtgenote lijdt aan verschillende psychosomatische klachten, zonder enig gewag te maken van cognitieve stoornissen. Verzoeker slaagt er derhalve niet in om een plausibele verklaring te geven voor de tegenstrijdigheden en incoherenties in zijn asielaanvraag.

2.5. Verzoeker stelt dat de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen omtrent zijn reisroute te wijten zijn aan het feit dat de smokkelaar de ganse reisroute heeft uitgestippeld en aan de stress die hun vlucht veroorzaakte, waardoor hij en zijn echtgenote zich de reisweg niet meer in detail kunnen herinneren. De Raad merkt op dat van een asielaanvraagsteller kan verwacht worden dat hij minstens in grote lijnen een correcte weergave kan geven van zijn reisweg. Verzoeker slaagt er met zijn verklaring geenszins in om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden te weerleggen: *“Aangaande uw reisroute dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de manier waarop u vanuit Armenië naar Georgië bent gereisd. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u immers met de auto en de trein te zijn gereisd (Verklaring DVZ, nr. 34), terwijl u tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal aangaf dat u met de minibus van Armenië naar Georgië ging (CGVS, p. 8). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, repliceerde u enkel dat u problemen heeft met uw hoofd en u zich bepaalde dingen niet meer kan herinneren (CGVS, p. 8). Deze verklaring is echter niet afdoende, aangezien u geen medisch attest kon voorleggen dat deze beweringen ondersteunt. Daar komt nog bij dat u verklaarde met een vals Georgisch paspoort met visum naar België te zijn gereisd (CGVS, p. 6). U kon echter niet aangeven door welk land dit visum uitgereikt was (CGVS, p. 5). Bovendien verklaarde u dat u met de bus vanuit Georgië naar Polen bent gereisd. Aan de Poolse grens werden alle paspoorten ingezameld, waarna ze ter afstempeling bij de douane gebracht werden om ze vervolgens terug aan de eigenaar te overhandigen (CGVS, p. 6-7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt echter dat bij binnenkomst van de Schengenzone via Polen alle inzittenden van elk voertuig persoonlijk gecontroleerd worden. Van elke inzittende wordt immers gecontroleerd of de foto in het paspoort overeenkomt met de persoon in kwestie. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u de Schengenzone betreden hebben via de Poolse grens zonder een persoonlijke controle te hebben ondergaan. Uw onwetendheid aangaande uw reisvisum en uw weinig aannemelijke verklaringen aangaande de manier waarop u de Schengenzone bent binnengekomen, wekken het vermoeden dat u uw Armeense paspoort, hét identiteitsdocument van de Armeense staatsburger bij uitstek waarvan u verklaarde dat u het aan de smokkelaar overhandigd had in ruil voor uw vals Georgisch paspoort (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder aangetast.”* In casu gaat het niet om loutere details die verzoeker en zijn echtgenote zich niet meer kunnen herinneren, maar om belangrijke elementen van hun reisweg. Zo betreft de vraag of zij gereisd hebben met de trein en de auto of met de minibus geen detail en oordeelt de Raad dat verzoeker en zijn echtgenote hierover op zijn minst coherente verklaringen moeten kunnen afleggen. Evenmin betreft de vraag of men al dan niet persoonlijk gecontroleerd werd een detail. Waar verzoeker stelt dat zijn foutieve en tegenstrijdige verklaringen te wijten waren aan stress tijdens de reis oordeelt de Raad dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, evenwel redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij juist omwille van het risico, een verhoogde staat van alertheid kent omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles zoals gesteld door verwerende partij. Verzoekers argumenten kunnen bijgevolg geen afbreuk doen aan de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing ter zake.

2.6. Verzoeker betoogt tenslotte dat hij ook geen klacht heeft ingediend bij het parket omdat hij hierin geen vertrouwen heeft en dat ook mensenrechtenorganisaties geen soelaas bieden aangezien deze slechts een humanitair doel hebben en geen gepaste hulp kunnen bieden. De Raad oordeelt dat, gelet op het manifest gebrek aan concrete bewijsstukken en de verschillende vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden in verzoekers asielaanvraag, dit relaas niet geloofwaardig is en er derhalve geen reden is om het te toetsen aan het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78 054,

Polat), inbegrepen de vraag of verzoeker al dan niet de nationale beschermingsmechanismen heeft uitgeput.

Het enig middel is ongegrond.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarschijnlijk werden bevonden, zodat hij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

2.8. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER